

Ловецътъ улови зайчето за заднитѣ крака и го вдигна. Слѣдъ това подсвирна на кучетата и тѣ дойдоха.

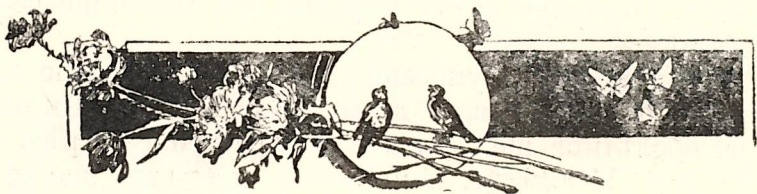
Той понесе зайчето къмъ село. Кучетата, като въртѣха опашки, трѣгнаха слѣдъ него. Скоро тѣ се изгубиха по пѣтя изъ гората.

И въ гората стана тихо, тихо. Студътъ сѣкашъ се притай, и вѣтрътъ мълчеше. Оголенитѣ дървета тжжно висѣха чернитѣ си клони. Разбираха ли тѣ, че тука умрѣ една горска душа? Разбираха ли тѣ, че едно горско дѣте за винаги ги остави?

Тихо, тихо е навсѣкждѣ. Снѣгътъ се бѣлѣе. Само тамъ, кждѣто падна и умрѣ зайчето, кръвта чудно и красиво се червенѣеше, сѣкашъ червенъ платъ бѣха захвърлили въ снѣга...

Никой не видѣ какъ умрѣ зайчето. И ще дойде пролѣтъ, ще грѣйне ясно слънчице, и снѣгътъ ще се стопи. Слѣдитѣ отъ кръвта на зайчето ще изчезнатъ, и нѣма никой да узнае, каква страшна смъртъ се случи тамъ, посрѣдъ зима...

И. Василевъ.

На роговетъ.

(Прѣдание).

Единъ ловецъ ходѣлъ на ловъ изъ гората. Случайно той срѣсналъ еленъ. И ловецъ и еленъ се уплашили едноврѣменно. Еленътъ искалъ да избѣга, но се побоялъ да не го нападне човѣкътъ отдирѣ. Еленътъ ударилъ съ копита земята, навелъ рогове и се спусналъ срѣщу ловеца.